

8. U babičky

Jednou za měsíc jezdím s Matyášem k babičce. Babička bydlí na vesnici a má krásný domek s velkou zahradou. Zrovna takovou, jakou měla stará paní, u které jsem se narodil. Vždycky se ve세le proháním mezi stromky, honím se s motýly a přitom sem tam šlápnu na nějakou kytku na záhoně.

Babička je hrozně hodná. Má krásné, šedivé vlasy a velké modré oči. Přesně takové, jaké má paní Horáčková. Pokaždé, když s Matyášem přijedeme, napeče babička buďto rybízový koláč s drobenkou anebo povidlové buchtu. Ty má Matyáš strašně rád, a já vždycky dostanu nějaké báječné kosti od oběda. Mňam, mňam!

Tentokrát se udělalo moc hezké počasí. Sice už je začátek podzimu, ale přesto je ještě velmi teplo, a tak jsme se s Matyášem rozhodli, že se půjdeme vykoupat.

Sluníčko krásně hřeje a u rybníka je hodně dětí. Matyáš se s nimi hned dává do hovoru: "Ahoj Pepíku, ahoj Vašku!" volá a skáče do vody. Já sedím na břehu a všechno pozoruji. Ani mi to moc nevdá, protože mám z vody trochu strach, jednou jedinkrát jsem tam vlezl a doufám, že už to bylo také naposledy. Kluci křičí jako na lesy, ale mně to ani příliš nevdá. Je mi pěkně teploučko a za chvíli usínám.

Po chvíli mě probouzí něčí hlas: "Nazdárek, psíku, ty se nebudeš koupat?" Lojza Omáčka, největší lotr z vesnice!

"Nechce se mi," odpovídám a otáčím se na druhý bok.

"Ale prosím tě," pokračuje neodbytně Lojza, "vždyť je dnes tak teplá voda. Co by byl takový den bez koupání?" Ani se nestačím vzpamatovat a Lojza mě zvedá do výšky. Snad mě nechce hodit do vody? Pomoc, Matyáši, pomoc! Lojza si mě hází přes rameno a nese mě směrem k vodě.

"Pomóc!" volám a rozhlížím se, kde je Matyáš. Ach, ne! Hraje si s ostatními kluky na druhém břehu. To je opravdu můj konec. Lojza mě nese až k lávce, rozpřáhne se a šups! - už letím vzduchem. Žbluňk!

Najednou je kolem mě ticho.

Už neslyším ani hrající si děti ani Lojzův smích. Jenom mám pocit, že mi voda prosakuje až do kostí. Honem na hladinu! Kopu nohama jako zběsilý. Sláva, už vidím světlo, honem na hladinu, dochází mi vzduch.

Jenže sotva vystrčím hlavu, už je tu zase Lojza a tlačí mě zpátky pod vodu. To je konec! Točí se mi hlava, před očima se mi dělají černá kola v uších mi hrozně hučí. Pane Bože, zachraň mě!

Ale co to? Najednou jsem volný, Lojza je pryč a já se konečně mohu zase nadechnout. Nabírám vzduch z plných plic a mhouřím oči před sluníčkem. Pomalu se rozkoukávám. Vedle se perou dva kluci. Ale vždyť je to Matyáš s Lojzou!

"Já ti dám!" křičí Matyáš a tlačí Lojzu pod vodu, "mému Mukimu ubližovat nebudeš!"

Ale Lojza si to nenechá líbit a vrhá se zas na Matyáše. Třesk! Plesk! Prásk a bum! Ruka, noha, ruka a noha... Jednou je nad hladinou Lojza, pak zase Matyáš.

Vtom ze břehu křičí nějaký pán: "Koukejte toho nechat, nebo pro vás vlezte!" Kluci se přestali rvát a provinile se na pána usmívají.

"Tak jo," povídá Lojza a vezme Matyáše kolem ramen. "Ale na Mukiho už nesahej!" odpovídá Matyáš a hledá mě pohledem. Já už mezitím stojím na břehu a vykašlávám zbytky vody, které jsem se nechtěně napil. Matyáš vylezl z vody a vzal mě do náruče.

"Muki," povídá, "nestalo se ti nic?"

"Ale ne," usmívám se spokojeně a olizuju Matyášovi tvář. Mám to ale bezvadného pána, pomyslím si, a taky bezvadného Pána Boha, že mě dostal i z takové bryndy.

